

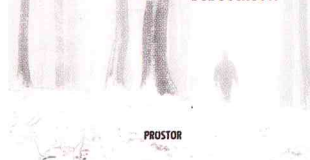
TOČITÉ VĚTY DANIELA HODROVÁ

Autorka ve své snad nejosobnější knize vytváří bohatý svět svého života, v němž se zároveň a přirozeně pohybují všichni blízcí, ve vzpomínce pak i ti, kdo do něho kdy vstoupili. Daniela Hodrová totiž nerozlišuje, zda lidé jsou živí či mrtví, ani zda vyprávěním vyvolává skutečné postavy, neboť do jejího světa patří stejně i hrdinové knih, postavy historie a příběhy ze starých mýtů. Vše tvoří součást vnitřního světa Daniely Hodrové: je jím autorka sama, lidé, kteří ji obklopují, postavy, jež si oživila, a zároveň s nimi je přítomno celé její univerzální vzdělání. Stránkami knih prochází touha i úsilí po uchování paměti, v nich jde vlastně o stálý zápas člověka se smrtí: dokud držíme ve svém vědomí, v paměti svět, který jsme poznali, jsme živí. **TOČITÉ VĚTY**, prozatím poslední kniha brilantní literární teoretičky, je překvapivě konkrétní, tedy živá. Dvě hlavní její postavy známe, jsou skutečné: malířka Adriena Šimotová a spisovatelka Bohumila Grögerová. Obě vedou hrdinský zápas o život, jehož smyslem je tvorba. Šimotová do poslední chvíle maluje, ač neschopná pohybu, Grögerová píše, ač už nevidí. S třetí postavou, již je sama autorka, jsme v knize na každém kroku, před našima očima ji píše. Přitom ještě předčítá knihy slepoucí Bohumile Grögerové a přepisuje vznikající text její poslední knihy **MŮJ LABYRINT**. Pomáhá jí zabránit, aby její svět zapomněním zanikl. Postavy **MÉHO LABYRINTU** Bohumily Grögerové vstupují do životního labyrintu **TOČITÝCH VĚT** Daniely Hodrové. Jsme tedy svědky vzniku knih obou autorek, navzájem sledují, jak jejich práce pokračuje. K dílu Adrieny Šimotové přistupuje Daniela Hodrová jinak, chce pochopit, vyložit a uchovat jeho smysl. **TOČITÉ VĚTY** jsou labyrintem skutečnosti, v němž se podivuhodně reálně točí vzpomínky, fantazie a sny spolu s množstvím postav, jež často známe, ať je to Franz Kafka, Milena Jesenská, Josef Hiršal, J. P. Sartre, Milada Součková či Jan Patočka.

OCHLAZENÍ MICHAEL ŽANTOVSKÝ

Po osmi letech nové vydání „špionážního thrilleru z blízké budoucnosti“, tentokrát už nikoli pod pseudonymem Daniel Wolf. Román totiž napsal Michael Žantovský během diplomatického působení v Londýně, proto ono utajené autorství. Pravděpodobnost dějinné zápletky, již způsobila expanzivní ruská politika a závislost Evropy na zdrojích ruského zemního plynu, v románu, který je situován do Běloruska, záhy po vydání románu potvrdila ukrajinská krize. Během zimy Rusko zastavilo dodávky plynu na Ukrajinu a Evropa vstoupila do mrazivého Nového roku 2009. Z Běloruska se právě vracel pracovník české rozvědky Josef K. Tajné služby v Praze tehdy narazily na starý snímek, identifikovaly na něm představitele současného Ruska z doby jeho pražského působení – byl zachycen ve společnosti dvou neznámých mladých žen. Josef K byl pověřen pátráním, zda by ho snímek nemohl přivést na nějakou stopu, jak při jednání o ukončení plynové krize zapůsobit na ruského vůdce. Když začali mizet lidé, kteří mohli něco říci, a mezi nimi se stala obětí jedna z dívek na snímku, začala růst pravděpodobnost, že fotografie doopravdy skrývá nějaké tajemství. Nejprve se zjistilo, že druhá žena emigrovala, a Josef K začal pátrat. Zprvu se zdálo, že hledání nikam nevede, Josef K se však nevzdal a proti pokynům dál pracoval na vlastní pěst. Po mnoha peripetiích ženu ve Spojených státech skutečně našel, podařilo se mu odhalit její tajemství, v pátrání pak pokračoval v Izraeli a odhalil tajemství ruského vůdce. Nesluší se prozrazovat překvapivě rozuzlení příběhu, k němuž došlo v Moskvě, zčásti bylo úspěšné, zčásti po mafiánském způsobu tragické.

**MICHAEL
ŽANTOVSKÝ
OCHLAZENÍ**
ŠPIONÁŽNÍ
THRILLER
Z BLÍZKÉ
BUDOUCNOSTI

BYLA JSEM ŽENOU SLAVNÉHO MUŽE BOŽENA NEUMANNOVÁ

Vproslulé Olšanské vile se roku 1904 Božena Hodačová seznámila s básníkem Neumannem. Téhož roku s ním odešla do Vídně, kde Neumann vydával anarchistický Nový kult, odtud po pouhém půlroce odjeli spolu do Řečkovice u Brna. Toto zhruba desetileté Neumannovo životní a básnické renouveau je známé jako „řečkovická idyla“ a proslavila je sbírka přírodní lyriky **KNIHA LESŮ, VOD A STRÁNÍ**. Neumann tehdy soustavně psal do brněnských Lidových novin fejetony, později shrnuté do knihy **S MĚSTEM ZA ZÁDY**. Božena Hodačová začala psát své vzpomínky na život s Neumannem až třicet let poté, když ji básník opustil. Psala je v situaci, kdy neměla naději, že by mohly vyjít, byly velmi osobní a k oficiálnímu básníkově nového režimu nelítostné. Vzpomínkami básníkovy ženy vzala řečkovická „idyla“ za své. Hodačová se vyznává ze své oddanosti uhrančivému, démonickému Bouřlivákovi, ale zároveň nesmlčí nic ze zraňované a bolestné lásky. Život s démonem byl náročný, básník, sobecký individualista žil na účet Boženiých rodičů, peníze s kumpány prohrál a propil. Dvakrát od něho Božena odešla. Nejprve s Rudolfem Těsnohlídkem do Prahy, v Brně se pak Těsnohlídek s Neumannem o Boženu utkali, a Bouřlivák vyhrál. Z útěku s dcerou do Vídně za chápajícím Olbrachtem se znovu vrátila k Neumannovi. Žádný ze ctitelů neuspěl, nakonec prohrála Božena: básník si ji sice po jedenácti letech soužití vzal, ale uplynuly sotva další dva roky a opustil ji. Osou vzpomínek je sice S. K. Neumann, s ním je však spojena velká část tehdejšího literárního a kulturního života. Svědectví o lidech a jejich vztazích je velmi poutavé, kromě Těsnohlídka a Olbrachta jsou mezi nimi František Gellner, Marie Majerová, Helena Malířová, Hugo Sonnenschein, bratři Čapkové, V. H. Brunner a Karel Toman. A s podrobnostmi, které bychom snad ani nechtěli vědět.